

מהיקות השבת

י"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פתח"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדוד בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

מהיקות הניסים

'לספר' את הניסים להתנה...

יום ה'הלדתי חל בימי ספירת העמר וקרגל זאת קבלתי על עצמי ביום הגיעי לגיל המצוות, להזמר מאד שלא להפסיד בשום יום את מצות ספירת העמר. כאשר עמד להגיע יום ה'הלדתי של גיל עשרים, הצטערתי מאד על שעדין לא יציתי למצא את זוגי, אף על פי שהרביתי להתפלל על כך שאמצא את זוגי מקדם ולכל הפחות לפני גיל עשרים, משום שאמרו חז"ל (קדושין סו.), שעד עשרים שנה הקב"ה יושב ומצפה לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע לגיל עשרים ולא נשא אשה אומר תפח עצמותיו.

לקראת ערב, קדם הלילה של יום ה'הלדתי, יצאתי מהישיבה לאחר הסדר השני לעבר בית המדרש הסמוך עליתי לעזרת נשים ושם בכיתי לה' בשברון לב גדול ואמרתי את כל ספר התהלים בכונה גדולה למשך כשש שעות והכל בתחנון שיחוס עלי ה' ויציל אותי מקלות' תפח עצמותי, כי אני אכן חפץ לשא אשה הוגנת, ורק ה' ברחמי יצאי לי במהרה את זוגי, וכן בשעה שלש בלילה תורתי לישיבה, קראתי קריאת שמע שעל המטה ועליתי לישון.

והנה יתוש הגיע והקריע לי לישון, נסיתי לגרש אותו אך הוא היה יתוש עקשן שלא נתן לי מנוח למשך כחצי שעה, קמתי ופתחתי את הדלת כדי לגרש אותו ואז אני שומע יהודי ירא שמים שיועק את ברבתי 'על ספירת העמר' מתוך ביתו ומקח נזכרתי שהעבר יצאתי לבית המדרש לפני זמן מעריב ולא התפללתי מעריב, ואם כן גם לא ספרתי את ספירת העמר שעליה אני מקפיד מיום היותי בר מצוה.

לא רציתי לברך ולספר בחדר כי זהו יום ה'הלדתי וראוי שאברך בחדרו ורחימו, לכן עליתי לבית המדרש של הישיבה, ושם ראיתי יהודי לא מקר שישב ועוסק

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

אתה אורח בביתך?

[שאותיות ח' וה' מתחלפות], כי החלב דומה ללב שמחיה את כל הגוף, שכן החלב נותן שמן וחיות לכל אברי הגוף, ודרך העור זכר את חסד העור הנריא שעוטה את גופנו ומגן עליו כלבוש.

גם אתה מלך

ובהקרבת ראש העולה זכרו את החסד שיש לנו מה בראש, שעמו אנו מפעילים את כל גופנו ומחשבים את כל החשבונות שאנו צריכים להם, וכמו שלמלך יש מחשבות רבות לאין שעור (שבת יא.), כך גם כל אדם נקרא מלך ביתו ויש לו חשבונות רבים לאין מספר.

ובהקרבת הכרעים זכרו את החסד שאנו יכולים לכרע את פרקי אברינו ואת ברכנו ללא כאבים משחיקת סחוס וכדומה, וכן לא זזו לנו חליות הגורמות לכאבים אדירים כשהאדם מתכוּפף, שחסד זה הוא חסד עצום לאין שעור.

"ומן האיל האליה והמכסה והקלית" - מוכח בפסוק שיש קשר בין האליה לכליות, ולכאורה מהו הקשר ביניהם? אלא שהכליות מזכירות את חסד הסנון שה' מסגן את הנוזלים שבגופנו והאליה מזכירה את החסד שהפסלת יוצאת מגופנו, וזהו הקשר שבניהם, ששניהם מזכירים את חסד נקוי הגוף מהפסלת. והיו מניפים את הרגלים כדי לזכר שכל חליכה שאנו הולכים בהרגלנו היא בחסד ה' ומאתו, והנהיפה הנעשית בידים, הזכירה שכל תנועה שאנו עושים בידינו היא מאת ה'.

בית מפא"ר בלב

לאור כל זאת נבין שכשאנו מבקשים מה' שיבנה את בית מקדשנו, איננו מבקשים זאת כדי שנוכל להקריב שם קרבנות כהלכתם בלבד בלי פנות הלב, אלא אנו מבקשים שנוזכה

"ויהי ביום השמיני". פרשתנו עוסקת במה שמבאר בסוף פרשת צו הקודמת, שבה כתוב שהקב"ה צוה שאהרן ובניו יבשו שבעת ימים מחוץ לאהל מועד ובכל יום מאותם הימים משה רבנו הקריב קרבנות בעצמו, וכן משה בעצמו היה בונה את המשכן ומפרק אותו כדי ללמד את שבט לוי את מלאכת בניית המשכן ופרוקו במסעות.

וענין פרוק המשכן ובניתו שנעשה פעמים רבות על ידי משה ועל ידי הלויים, כא להזכיר לנו את החסד של הבית שיש לאדם שאינו מבטח לו, שהרי ביתו של האדם עלול ח"ו להתרברב לו ביום אחד על ידי שרפה או שהאדם נלקח מהעולם ושוב ביתו אינו ברשותו.

לכן עלינו לחוש בכל יום מחדש הברכה הטוב לה', על שיש לנו בית לשנה, לאכילה ולמגורים. לכן יודרו האדם לקיים מצוות הכנסת אורחים, על ידי שיוזכר שגם הוא אורח בכל יום בביתו, שהרי בלעדי רחמי ה' וחסדי, ביתו היה נלקח ממנו חלילה.

מכבוש עור

וביום השמיני כשהוקם המשכן, משה רבנו צוה את אהרן בשם ה' להקריב עגל, לכפר על עוון עגל הזהב, שחטאם היה שרצו לעבד את ה' רק בהדואה על כסף וזהב, וכשהארן הקריב את העגל שהוא בעל חי, זכר על ידו את החסד שהוא חי וקיים, ובזה כפר על חטא עגל הזהב, ועל ידי שפרכת הדם ביסוד המזבח, זכר את החסד שאף על פי שכבדו על ידו יצא העגל, ה' שומר לו את הדם בגופו ובכבד שבגופו.

וכשהקריב את חלב החטאת, זכר את החסד שהשוימים שבמאכלים הדומים לחלב לא סותמים את עורקינו, והחלב הוא לכן ומזכיר את חסד החלב, והחלב מתהפך ל'הלב'

להקרינם עם דעת ה' ולבוא על ידם להפכת הטוב אמתית אליו יתברך.

כנבואת חגי הנביא: "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון".

שבבתי המקדש הראשונים, היו כהנים צדוקים שטעו לעשות את עבודת הקרבנות רק כמצוות הלכותיהם וללא הכרת הטוב לה' ונגנדם קבל ישעיה הנביא ואמר בשם ה': "ען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבודוני ולבו רחק ממני

ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה", לכן אנו מבקשים מה' שיבנה את בית המקדש האחרון ברב פאר והדר, כפאשר אנו נהיה מלאים בדעת ה' ונבוא דרך עבודת הקרבנות לאהבת ה' ולהפכת הטוב אליו יתברך.

מדוע העלוי סבל כל כך?

בחמש ויקרא אנו עוסקים בהקרכת הקרבנות, שעל ידם היו הכהנים מלמדים את בעלי הקרבן את החסדים הנעשים לאדם בגופו שהוא בריא ללא מחלות, וכיום, שעדין לא זכינו שבינה בית המקדש, ביבולתנו לבנו את החסדים הללו בכרכת אשר יצר.

ועלינו להתבונן בכרחה זו: אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים צריך להבין מהי הסבה שאומרים פעמים את התבות נקבים וחלולים? עוד צריך להבין מדוע רק בכרחה זו אומרים: 'אי אפשר להתקיים ולעמד לפניך', שבלשון זו מוכן שתמיד אנו עומדים לפני ה', שזהו משג שלא מצינו בכרכות אחרות.

אשר יצר בכרכת המזון

כגון בכרכת המזון שאנו אומרים לא חסר לנו מזון והיה ראוי לכאורה לפרט ולומר שאם היה חסר לנו מזון או שאם היה מקדים קנה לזשט או שהיה נפער חור בקיבה, המזון היה זולג למקומות החלולים שאינם יכולים להכיל מזון ואו 'אי אפשר להתקיים ולעמד לפני ה'?"

וכן בתפלת הדרך היה אפשר להזכיר בכרחה שאם יבואו חלילה פרעניות כתאונות דרכים

או מחבלים, 'אי אפשר להתקיים ולעמד לפני ה'?"

אלא, הדבר יוכן על פי מעשה שארע באברך בשם משלם (משאל) מניו יורק, שהיה למדן גדול ושולט ברב הש"ס עם המפרשים, ולאחר נשואיו אשתו רדפה אותו מאד, עד כדי שלאחר שנולד לו ילד הרגיש משלם שבאו מים עד נפש ונגש לבית הדין ושם פסקו לו לגרשה בלא כתובה, משום שיש לה דין 'מוזרת', והדבר עשה רעש גדול בעיר ורבים התפלאו מאד מדוע גלגל הקב"ה יסורים כאלו לאברך משי שכזה!?

יסורים בסבת גלגול...

ואף משלם בעצמו נגש למורו ורבו עם חבריו שלוהו לנחמו, ואצלו התאונן משלם על רע מצבו ורבו נסה לעזר לו לפשפש במעשיו ולתלות בסבתם את מצבו, אף משלם הזכיר לרבו את חפוטו וזכותו ואף חבריו הודו לכה, עד שלא נותרה ברירה לרבו אלא לתלות ולומר שאולי יש למשלם עוונות מהגלגול הקודם שהם סבת צרתו.

לימים, התברר שאכן יסוריו של משלם נבעו בסבת גלגול קודם, אך לא נודע על סבת

גלגול מהדור הקודם, אלא נודע על סבת גלגול מהשנים הקודמות, עוד בהיות משלם חי עלי אדמות בגלגול זה... וכך היה המעשה: בהיות משלם בחור ישיבה, למד בישיבתו בן דודו בשם שאלתיאל (משאל) ומשלם קנא בו ונהג להוציא עליו שם רע בעיני אביו ולומר לו שבנו אינו לומד כלל אלא מבטל את זמנו לריק.

יסורים של שוא

מחמת השמועות הללו האבא הגיע לישיבה ומצא את שאלתיאל בנו בדיוק בזמן שהוא יצא לשתות מעט מים ולאחר מה ששמע ממשולם, הצטיירו הדברים בעיניו כאלו קעת הוא רואה בחוש היאך בנו מבטל את הזמן ולא לומד. מאז הוא החל לנזוף בשאלתיאל בנו וליסרו לשוא, ומשלם התענג לראות שהצליח להשפיל את שאלתיאל חברו.

המגיד שעור שהיה עד לכל זה השתדל להסביר לאבא שבנו לומד כראוי, אך הדברים לא הועילו, כי האבא סמך יותר על משלם הכן דוד שהעיד על בנו, עד שהצער הרב שנסב לשאלתיאל גרם לו לצאת לתרבות רעה, והמגיד שעור המתין ועמד כמשקיף

גלגולי הסבל של משלם

בציור שלפנינו: אביו של שאלתיאל זועק עליו ומשלם מחקר את נדיו מהנאה ומתענג שיש לו מקה.

בציור שבכותרת הגליון: אשתו של משלם מבזה ומשפילה אותו.

מדוע אביו של שאלתיאל משפיל אותו? ומדוע משלם נהנה מקר? מדוע אשתו של משלם רדפה אותו?

ומה הקשר בין ברכת אשר יצר הנראית בציור לספור זה?

הספור המלא והתשובות לשאלות במאמר: 'מדוע העלוי סבל כל כך?'

מתיקות שיהי

תפילות

רבנו של עולם, רחם עלינו וְאַהֲבֵתְךָ אֶל תְּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים, וְכֵן שְׂתֹאֵב אוֹתָנוּ בְּאַהֲבָה גְדוֹלָה כְּמוֹ שְׂאֵמֶר שְׂלֹמֹה מִלְכֵנוּ: "כִּי עֲזָה כְּמֹת אֶהְיֶה קֹשֶׁה כְּשֹׂאֵל קִנְיָה", שְׂבֹזָה בְקִשׁ שְׂתֹאֵב אוֹתָנוּ בְּמִדָּה גְדוֹלָה כְּעֲצַמַת מִדַּת הַקְּנָאָה הַקֹּשֶׁה כְּשֹׂאֵל, וּמֵאַהֲבֵתְךָ הַגְּדוֹלָה אֲלֵינוּ תִרְדֹּף אַחֲרֵינוּ לְהִיטִיב לָנוּ תְּמִיד וְלֹא תִבִּיט עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְאַשְׁמוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שְׂתַנּוּב: "עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהְיֶה", אֲמֵן סְלַח.

ומכך שה' מנקה את גופנו מהפסלות בגשמי, נלמד שתפקידנו בזה העולם הוא לנקות את נפשנו מזהמת המדות הרעות, עד ידי שגורש מדות טובות של סבלנות וותרן לאחרים, וכאשר אנו רואים שהשני לוקח את מקומו וגורם צער לנו או לילדיו, נזכר שמטוב לאדם לותר ובלבד שלא ילקח ממנו החלק הרחיני של המדות הטובות.

מהקמרים הנדרשים אפילו מעט, האדם לא יכול להתקיים ולעמוד לפני ה', הינו שאינו יכול לעבד את ה' מפני העצבות והפצע והצרות עין ושאר מדות רעות שמתלבשות על גפשו, מפני שאינו בריא במחו ובנפשו.

ואכן, אם חלילה האדם רואה שנפשו נטרפת עליו ובאים לו נסיונות קשים של כעס ושאר מדות רעות, עצתו שיברח לבית ה' ויעסק בתורה ובתפלה ובאמירת תהלים, ויזהר בזמנים כאלו שלא להאשים אף אחד מתוך קסטי ומרירות נפשו, אלא ידע שהצער והתסכול שעוברים עליו הם תוצאות לחטאות נעוריו והצער הזה מכפר לו על עוונותיו.

נקוי רעים נפש

וכשאדם מותר ולא כועס על אחרים על אף שלבו מלא בכעסים, אזי ה' מנקה אותו מכל הרע שבו ולכן לאחר חסד נקוי הפסלות מהגוף, אנו מברכים ברכת אשר יצר, שבה אנו מודים לה' על ששומר את חללי מחנו ונקייו בבריאות, באופן שנהיה נקיים במעשינו והפסלות שבנפשנו לא תצא לפעל.

מהצד לראות מה ישלם ה' למשלם, ואכן לאחר נשואיו ראו היאך ה' העניש אותו ומכך יכול היה גם אביו של שאולתיאל להבין, שה' העניש את משלם כיון שהוציא שם רע לחנם על בנו וגרם לרחוקו מה'. ועל כגון משלם קרא שלמה מלכנו את הפסוק: "אנולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו".

ומהספור הזה נוכל להבין שבברכת אשר יצר אנו כופלים את המלים 'נקבים נקבים חלולים חלולים' שבצעם אנו אומרים זאת רק פעמים משום ש'מעוט רבים - שנים', אבל באמת באדם ישנם נקבים רבים ובעקר במחו של האדם ישנם נקבים רבים מאד וכל אחד מהם מכרח להיות בגדל הנכון בדיוק, ואולי הוא נסתם מעט או נפתח מעט, האדם בא לכלל כעס נורא והפסלת של מדותיו הרעות הטבועות בנפשו יוצאת לפעל, עד שאי אפשר לעמוד במחצתו.

סתימה מחיית

וכן ישנם חללים במחו של האדם שאמורים להיות מלאים בחמרים נכונים כמו חמר של שמחה שנקרא 'אדרנלין' ואלו חסר לאדם

בדיקת דם יומית בבית הכנסת!

לזכר את חסד הסחוס שבין פרקי עצמותינו, שההרוח שבין בריכה לבריכה של הרצועות על זרוענו שבו יש בשר - מזכיר את הסחוס שבפרקי העצמות שהוא כשמן טוב המנועים את המאכל, כך הסחוס מניע את הרגשת האדם כאשר הוא מניע את עצמותיו, שכן אם הסחוס אינו בתקונו, ישנם לאדם כאבים עצומים בפרקי עצמותיו, רחמנא לצלן.

וכמו שילד קטן מתחדש ושמח מאד כשמקבל ממתק או צעצוע, כך ראוי לנו בכל יום לחדש ולשמח את עצמנו בהתבוננות כדגמת הדברים הנ"ל, כדי לבא לשמחה מחסדי ה' ולא להודוך ולהחלש בהתפעלות ממעשי ה', כי כשם שחסדי ה' ורחמי לא פלו, כך צריך שהתפעלותנו מחסדי ה' לא תכלה לעולם.

והנחת התפילין על הזרוע מזכירה את בדיקת הדם הנעשית גם היא בזרוע, והרי אם אדם עבר בדיקת דם וגלה שיש לו מחלה בדמו, הוא מתמלא בצער וביגון.

לכן כאשר אנו מניחים תפילין במקום שבו עושים את הבדיקת דם, ראוי לאדם לציר בדעתו שכביכול עתה הוא נגש לרופא על מנת שיבצע לו בדיקת דם, עקב חששות שיש לו שמא הוא חולה והרופא מבשר לו שהוא בריא ולא חסר לו שום חמר טוב בדם, ומכך יבוא לשמחה עצומה וגדולה, כי בעת הנחת התפילין האדם מתבונן ובודק כביכול את בריאות דמו ומגלה שדמו בריא ואין בו שום מחלות.

זוהי זכות לזכות לסחוס...

ובקשירת רצועת התפילין סביב הזרוע יש

הכונה שראוי לכוון בעת הקרבת הקרבנות שעליהם אנו למדים בפרשיות אלו, יכולים אנו לכונה בעת הנחת התפילין, שבהנחת התפילין על הראש ראוי לכוון הודאה לה' על שמחננו בריא ואין לנו סחרחרות הגורמות לאדם שאינו יכול לעמוד בבריאות, אלא הוא עלול לפול ולהתעלף.

ובהנחת תפילין של יד יש לכוון להודות על חסד ה' שהתגלה בדורותינו שאפשר לעשות 'בדיקת דם' ולגלות את מצב בריאות האדם אילו חמרים וויטמינים קיימים בדמו, ועל פי בדיקה זו האדם יודע האם הוא צריך לשפר את דרכי האכילה שלו וכדומה, וכיום התחדש סוג בדיקת דם שעל ידה יהיה אפשר לדעת גם את מצב בריאות הלב ויש להודות על כך לה'.

ללמד רפואה בלי להתאמץ?

להתאמץ לעין ולהבין את חכמת הרפואה למעשה, וכמוכן הרופא הצטער מכך מאד.

כך אדם שעוסק בתורה שעליה נאמר: "ולכל בשרו מרפא", ומשתדל רק לדעת את דבריה בלי להשתנות ולרפאות את נפשו על ידה, הוא דומה לאותו אדם שלא השכיל להיות ראוי בפעל לרפא בני אדם. והטעות הזאת

חכמת הרפואה ובקשו שישוב אליו בעוד זמן מה למבחן.

וכשבא אל הרופא למבחן, החל לשבח את הספר של הרופא ואת הדפוס שהדפיס אותו וכשהרופא בחר אותו לראות האם השכיל מהספר להיות ראוי לרפא בני אדם, גלה שאינו בקי כלל בחכמת הרפואה, כי לא רצה

תכלית עסקנו בתורה, לבא ממנה לאהבתו יתברך ולמדות טובות ולא רק לדעת את משפטי התורה בלי לשנות על ידה את מעשינו.

משל לאדם שבא לרפוא גדול על מנת שילמדו את חכמת הרפואה והרופא הביא לו ספר שחבר על מנת שילמד ממנו את

להודות לה' על התלמידי חכמים ששתל בדורו, שהם מלמדים אותו דעת להיות 'שלם' עם ה' ועם הבריות שזוהי הצלחה מפותחת ויחסי. וכן שאלו אותה את מי שמצילו ממות רוחני. ובכך אדם מקיים "ואהבת לרעך כמוך" ש"לרעך" הוא אותיות 'לרעך' הינו לאהב את רועי ישראל, אם כן אהבת הבריות היא אחד עם אהבת ה' יתברך ולכן רש"י פרש את אהבת הבריות עם אהבת ה'.

וזה שנאמר במדרש שלעתידי לבא אנו נקרא על שם ה', שהפירוש בזה הוא שלעתידי לבא תמלא הארץ דעה וכל אחד יכיר וידע שכל טוב שיש בו או בזולתו, בכך שכל אבריו בריאים וכל מדה טובה שיש בו - הכל זה מעשי ה' ושך אליו יתברך ולכן נקרא על שם ה' כי תהיה לנו דעת להכיר שכל עצמיותנו היא עצמיותו של ה' יתברך.

וכמו כן להפך, כשאדם אוהב את ה' ועובד אותו בהקרבת הקרבנות, הוא בא מכך לכלל אהבת הבריות, שכן הוא מקריב קרבן על הקדש שעשה עמו ה' דרך הבריות, וכגון כשהוא עבר את המדבר או את הים הוא מביא קרבן תודה בהודאה לה' על שהצילו במדבר ובים ובהקרבת הקרבן הוא מתבונן באבריו ומכון ההודות לה' גם על חברו שעזר לו לעבר את המדבר או את הים בשלום ובכך הוא בא לאהב את חברו.

וכן כשמביא קרבן תודה על שהתרפא או על שיצא מבית האסורים, הוא בא מכך לאהב את הבריות שסיעו לו להתרפאות ולצאת לחרות.

אהבת הרועים

וכמו כן כשאדם מקריב קרבן שלמים שהוא קרבן העושה שלום בין שמים לבני אדם שכלם נהנים ממנו, בעל הקרבן מכון בזה

נובעת מכך שטבע האדם הוא, להסתכל רק על החיצוניות וכך הוא מתנהג גם בעסקו בתורה, שאינו מתבונן לגלות את המדות והדעת הסמוכות בתורה.

אהבת החבר היא אהבת ה'

ועל כך אמר הלל הזקן (שבת לא.) שכל התורה היא 'מה ששנוי עליך אל תעשה לחברך' ורש"י מפרש שחברך הוא הקב"ה כמו שפתיב: 'רעך ורע אביך' ודרשו תו"ל, רעך זה הקב"ה. ולפי זה נמצא, שגם מה שאמר רבי עקיבא: 'ואהבת לרעך כמוך זהו כלל גדול בתורה' כלול בזה מצוות אהבת ה',

ולכאורה קשה, הרי בפשטות הפסוק מדבר על אהבת הזולת, אם כן מדוע נפרש זאת על הקב"ה? אלא משום שאהבת החבר היא קשורה במצוות אהבת ה', כי כשאוהבים את החבר, אוהבים את ה' שברא אותו.

המשך נתיקות הניסים

מקדם. אותו יהודי אמר לי: טוב שספרת לי, כי דע לך שהגעתי לכאן מחיפה על מנת לחפש שדוק ירא שמים לנקדתי הראשונה שקעת הוריה התחילו לשמע עבורה הצעות שדוכים.

'התקנית שלי היתה' ממשיך היהודי לספר, 'להגיע לכאן מבעוד יום, אבל משמים סבבו ותנאי הדרךים גרמו שהגעתי בשעה מאחרת. חשבתי להמתין לבקר לשוחח לאחר התפלה עם ראש הישיבה על שדוק לנקדתי, אבל כעת, אחרי שראיתי אותך, אני חושב שאני יציע אותך ראשון עבור נקדתי ואוכל להעיד לבני (שהוא אביה) במי מדבר'. הוא העביר לי את פרטי אותו שדוק ומכאן ועד לתתנה לא נותר אלא להתמין שבעות בודדים...

בתורה, אני נגשתי לארון הספרים לקחתי סדור ולאחר שהתפללתי מעריב, ספרתי את ספירת העמר בלב נשבר ובבכיות.

לאחר הספירה, כאשר נגשתי להחזיר את הסדור, נגש אלי אותו יהודי שישב בבית המדרש ושאל אותי האם משהו מעיק לי שלכן בכיתי כל כך ואמר לי שכתוב "דאגה בלב איש ישחנה" וזו"ל (סנהדרין ט) דרשו 'ישחנה לאחרים' שטוב לספר לאחרים את הדאגות שבלב ומי יודע אולי אוכל לעזר לך' אמר.

כיון שראיתי שהוא יהודי ירא שמים, ספרתי לו שהיום נהייתו בין עשרים ואני בצער מכך שעדין לא מצאתי את זוגי לאחר שצפיתי לשא אשה

המשך נתיקות הניסים

ב'שבת השבע ברכות' ספרתי על הערב הזה של יום ה'לקדתי את הבכיות והתפלות שהביאו עד אלי את הסבא של אשתי ועל מצוות ספירת העמר שהביאה אותי לבית המדרש בשעת לילה מאחרת כל כך וגם על היתוש שה' שלח להקריע את שנתו לצורך כה.

וכמוכן עקשו התברך ש'כל עקבה לטובה', שה' עכב לי את השדוק כדי שאקבל את האשה הטובה לי ביותר שרק ביום ה'לקדתי העשרים החלו לשמע עבורה שדוכים...

השנה הזאת בערב פורים נתבקש אותו סבא יקר של אשתי לישיבה של מעלה, 'הי זכרו ברוך. ל. י. ירושלים'

מקדם. אותו יהודי אמר לי: טוב שספרת לי, כי דע לך שהגעתי לכאן מחיפה על מנת לחפש שדוק ירא שמים לנקדתי הראשונה שקעת הוריה התחילו לשמע עבורה הצעות שדוכים.

'התקנית שלי היתה' ממשיך היהודי לספר, 'להגיע לכאן מבעוד יום, אבל משמים סבבו ותנאי הדרךים גרמו שהגעתי בשעה מאחרת. חשבתי להמתין לבקר לשוחח לאחר התפלה עם ראש הישיבה על שדוק לנקדתי, אבל כעת, אחרי שראיתי אותך, אני חושב שאני יציע אותך ראשון עבור נקדתי ואוכל להעיד לבני (שהוא אביה) במי מדבר'. הוא העביר לי את פרטי אותו שדוק ומכאן ועד לתתנה לא נותר אלא להתמין שבעות בודדים...

הודים מותקנים

הודים לפרשת שמייני: א. לאיזה מלך יש חשבונות רבים בביתו? ב. כמה יהיה מפא"ר בית המקדש האחרון מקודמיו? ג. כנגד איזה חסד במח מנגנת ברכת אשר יצר? ד. איך נזק גופני גורם לאדם שלא יוכל לעמוד לפני ה'? ה. מה הקשר בין התפילין לבדיקת דם? ו. מה הקשר בין ספירת העמר לבריאת האדם? התשובות מונחות בתוך גליון זה. את התשובות ניתן לשלח לכתבת המייל: 7885595@gmail.com עד יום שלישי, בצרוף שם, תבת ומספר טלפון. הפותרים נכונה יכנסו להגרלה על מתנה יוקרתית.

במים אלו של ספירת העמר ראוי לספר בכל יום את ההסד של העמר - שהוא המזון שה' נתן לנו בכל יום לאכילה, ולהודות לה' על הנשימות שיש לנו מעצמנו, ושאנינו נצרכים למכשירי הנשימה ולמחוללי חמצן כדי לנשם. על ידי שהעמר - המזון, מכניס לנופינו את הבריאות הטובה, כמו שאמר (ב"מ קז), פת שחרית מצלת משמונים ושלש מחולות.

ספירה מתוקה...

כס"ד בקרוב יצא לאור הספר הנפלא 'מתוקות המועדים' עלי ישי ספירת העומר ותג השבועות מתוך שיעוריו ושיחותיו של מורנו ראש הישיבה שליט"א לרבישח ברכת ישיבה נוף ובתווית המובחרות או בטי"פ 052-7162314